

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) XXXIX (33)

Štev. (No.) 1



ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

3. januarja 1980

OB VSTOPU V LETO 1980

Ni se lahko odločiti za temo prvega uvodnega članka v Novem letu. Ves svet je namreč podoben razburkanemu morju, čigar valovi so vsak dan bolj divji in grozeči. Če pogledamo zemeljsko oblo, težko najdemo kak del sveta, kjer ne bi divjali viharji vojaških spopadov, revolucij, terorizma, nasilnih sprememb vlad, gverile, itd. Kjer tega ni, se pojavlja razkrajanje moderne družbe z mamili in rešenje zdravih temeljev urejenega družbenega življenja.

Vse to pospešuje kjer in kadar more sovjetski komunizem. Požira cele države ali vsaj dele. Ta požrešnost pa ni več toliko cilj, kakor sredstvo, da Kremlj poskuša rešiti sistem, ki narodom Sovjetske zveze ni prinesel ne boljšega kruha ne svobode. Nasprotno! Če komunistični sistem v pol stoletju ni uspel izpolniti niti delno svojih obljub, je kriv sistem in noben izgovor tega ne more več prikriti.

Položaj v svetu se tako nevarno zaostri, da ni državnika ne vojskovodje, ki bi mogel zagotoviti, da v letu 1980 ne bo požara kontinentalnih ali celo svetovnih obsegov. Saj se sarajevski umori ponavljajo neprestano, prav tako se ponavlja Hitlerjev napad na Poljsko, le na drugih krajih, na druge načine in z drugačnimi opravičevanji.

Ker na svetovna dogajanja ne moremo vplivati, ampak le zasledovati, se v prvem tednu tega leta poglobimo v problematiko Slovenije in Slovenije v svetu.

V Sloveniji doma vlada še vedno režim diktature komunistične partije. Temu režimu je bila in je glavna skrb, da se reši in ostane na oblasti. Komunistični režim rešuje partijo, ne pa Slovenije. Rešuje partijo z vsemi njenimi pogubnimi in kvarnimi posledicami za slovenski narod. V tem je spričo svetovnega položaja, kot smo ga nakazali, bistvo slovenske tragedije.

So pa v narodu še zdrave sile, ki niso nikdar verjele komunizmu in so ga dosledno odklanjale. Te sile, ki naj bi se povezale s tistimi, ki so spoznali, da jih je partija ogoljufala, ker so verovali vanjo, stojijo danes pred veliko in odgovorno nalogo. Daj Bog, da bi se te odgovornosti zavedli oboji in v pravem trenutku uspeli usmeriti pot našega naroda v svobodo.

In Slovenija v svetu? Prav posebej pa naša politična emigracija?

O nalogah politične emigracije, njenem delokrogu in ciljih je bilo dosti pisanega in govorenega. Najbolj kratko in nazorno je označil cilj in program politične emigracije dr. Krek, ko je bil pred 11. leti v Buenos Airesu. Takole je dejal: „Narodno politični cilj naše emigracije je svoboda domovine. Narodno vzgojni in politični program je vse, kar v zdomstvu more pospeševati narodno delavnost, kar nam vžiga požrtvovalno delavnost, da bi narodu doma pomagali do svobode in lastne narodne države, kakor si jo bo sam izdelal. Vsaka današnja politična emigracija stoji pred velikanskimi nalogami in težavami, ki nimajo primere. Ohranjamo pridobljeno! Bodimo vztrajni in slozni!“ — Tako dr. Krek.

Tri desetletja so minila, odkar so zadnji slovenski begunci zapustili Evropo in se razpršili po raznih kontinentih. Povsod je večina ob vključevanju v nove razmere in premagovanju začetnih težav nadaljevala s pristnim slovenskim življenjem. Kaj je bila glavna gonilna sila, da slovensko življenje ni zamrlo? Vzgoja v domovini in tradicija, ki jo je nosila s seboj prva generacija, ki je prišla v svet. Vzgoja v družini, v prosvetnih in izobraževalnih društvih, posebno važna pošolska vzgoja v verskih in laičnih ustanovah ter organizacijah. Vse te in druge dejavnosti so pripeljale do naravnega vključe-

OPOROKA MIHE KREKA NARODU

Ob desetletnici odhoda s tega sveta dr. Mihe Kreka, zadnjega svobodno v domovini izvoljenega voditelja slovenskega naroda, mora človek prav tako kot njegovo smrt obžalovati tudi dejstvo, da nam ni zapustil nobenega sistematično sestavljenega opisa svojega političnega dela in dobo, v kateri je bil poklican narod voditi. Pisec teh vrstic ga je ob raznih prilikah ponovno in intenzivno spodbujal, naj bi se odločil na podlagi pripravljene pisane materiala in po še živem spominu sestaviti vsaj površen opis svoje dobe.

Vsakič je bil njegov odgovor tak, da ni vzbujal preveč upanja, da se bo dela lotil. Bil je v resnici tudi več kot polno zaposlen s tekočimi zadevami svojih rojakov, katerim je skušal na vse načine pomagati, njegove misli in energije so izčrpavale dnevne brige in skrbi; na drugi strani je pa sestavljanje in opisovanje spominov politične vsebine zelo težka, zahtevna in kočljiva zadeva, ki je ni mogoče pisati kot kako povest. Kakor njegova prednika dr. Anton Korošec (umrl decembra 1940) in dr. Franc Kulovec (ubit od nacistične bombe v Beogradu aprila 1941) je tudi dr. Miha Krek zapustil le kupe dokumentarnega gradiva in pa množico kratkih spisov in člankov, raztresenih po raznih publikacijah, proglaših, okrožnicah in objavah.

Nekaj dragocene snovi v Krekovi politični zapuščini je bilo objavljeno v Zbornikih Svobodne Slovenije v Buenos Airesu, drugo pa še čaka na zgodovinarja, ki naj bi vse pregledal, uredil in v sistematičnih oblikah objavil. Ob misli, da do tega sploh ne utegne priti, se mora človek zgroziti. V najtežjih in najusodnejših letih slovenske zgodovine bo zgodovinar in z njim svet razpolagal samo s komunistično lažnivo literaturo o političnih dogodkih; ne Krek, ne Kuhar, ne Snoj ne Gabrovšek niso zapustili svojih spominov...

Na tem mestu ni mogoče obravnavati iz množice člankov in govorov Krekovega cenjevanja narodnih problemov iz dobe njegovega 35-letnega aktivnega političnega delovanja. Omejili se bomo na tri za bodočo usodo naroda bistvena vprašanja in poskusili prikazati Krekov pogled v bodočnost. Ni rad gledal nazaj, oči je imel uprte v prihodnost in snoval temelje za varen prehod Slovenije iz sedanjega diktature partije v demokratičen red svobodne slovenske države.

Intenzivno se je v svojih smernicah za bodočnost naroda bavil z notranjo ureditvijo naše slovenske domovine, kakor tudi z njenim odnosom do načrtovane zveze držav na južnoslovenskem prostoru. Tozadevno njegovo vizijo bodočnosti upravičeno smemo imenovati oporočko Mihe Kreka narodu.

1) Program Slovenske ljudske stranke iz leta 1945, ki se sedaj imenuje po Krekovi volji Slovenska krščanska demokracija, je eden izmed stebrovopornikov slovenske bodočnosti. Skupno sva dolge mesece snovala formulacijo po-

vanja v krščanske tradicije našega naroda.

Priznati moramo, da so bili temelji našega življenja v svetu, ki jih je postavila prva generacija, močni in zdravi. Če danes po 30 letih ni vse tako kot si želimo, tako starejši pa tudi mlajši, si odgovorimo na vprašanja: Ali je bila vzgoja v družini v novem svetu gledana in pravilna? Ali slovenski Domovi še izpolnjujejo naloge, ki so jih načrtovali tisti, ki so te Domove v velikih žrtvah zgradili? Ali mladinske, akademske in druge organizacije izpolnjujejo po ustaljenih organizacijskih principih svoje naloge tako, da so neomajne v temeljnih vprašanjih in dovolj široke v nebstvenih?

I.

sameznih točk tega programa, meni kot osrednjemu tajniku je pripadla obširna naloga iskanja predlogov od strani krajevnih skupin stranke in njenih vodilnih predstavnikov širom svobodnega sveta. Sodelovanje je bilo vzorno, iz vseh mnogih predlogov in priporočil se je postopno rodilo končno besedilo, ki sva ga s Krekom skupno predebatirala in mu dala zadnjo obliko. Izrazito državopravne točke je koncipiral Krek sam. Tako pripravljen osnutek je bil predložen krajevnim edinicam in potem odobren 23. aprila 1954 v New Yorku na sestanku strankinih zaupnikov in zastopnikov edinic in poverjeništev SLS v izseljenstvu.

Program v čl. 1 definira pojem naroda in govori o slovenski državi: „Slovenski narod ima po naravnem pravu pravico do svoje države... da vstopa v državne zveze ter sodeluje v družini svobodnih narodov. SLS stremi in dela, da bi slovenski narod uveljavil to svojo pravico in se ves združil v slovenski državi.“ Naslednji člen govori o svobodi in demokraciji, sledi določba o afirmaciji družine, ki je osnovna celica narodovega življenja; potem pridejo načrta o vzgoji, izobrazbi in skrbi za mladino in o narodni kulturi, kakor tudi o narodnem zdravju. Čl. 6 se podrobno peča z načrti za gospodarsko in socialno življenje, ki se gradi na organiziranih stanovih z zajamčeno zasebno lastnino. Zemlja bodi last kmeta, ki jo obdeluje; pospešujejo se družinske kmetije, kmet bodi socialno zaščiten, širi se modernizacija kmetovanja in združništvo z ustreznim šolstvom.

Moderna načela so predvidena za zaščito delavcev v podjetjih, ki naj bodo redoma v zasebni lasti, a delavcu je omožena udeležba na dobičku in solastništvo, kakor tudi sodelovanje pri upravi podjetja (codetermination). Socialna zakonodaja štiti delo, delavca in njegovo družino ter ustvarja pogoje za spojitev delavcev in delodajalcev v enoten industrijski stan. Brez dvoma najbolj napreden program za reševanje delavskega vprašanja v smislu krščanskih socialnih načel!

Tudi blagostanje srednjih stanov (obrtni, trgovina itd.) ter javnih svobodnih poklicev ima na skrbi z določbami med drugim o splošnem socialnem zavarovanju, graditvi lastnih domov, pravičnem obdavčenju in podobnem.

Člena 7 in 8 govorita o Jugoslaviji in o državnih zvezah. Geopolitične in gospodarske okolnosti, sorodnost krvi in jezika ter potreba za skupno obrambo ozemlja utemeljujejo usodno življenjsko povezanost slovenskega naroda z ostalimi južnoslovenskimi narodi. Svobodna povezanost držav na slovenskem jugu je najnaravnejša in najboljša. Ono odloča narod s splošnim glasovanjem.

Celoten program nosi Krekov pečat in njegov podpis. Je zatorej del njegove oporoke.

(Bo še)

L. P.

Po 30 letih napravimo temeljit pregled dosedanjega dela, ugotovimo in pariznajmo uspehe in odstranimo napake, če in kjer so bile, da se ne bi nevarno razbohotile.

Naša politična emigracija prehaja po 30 letih v odločilno obdobje, ko se morajo pokazati sadovi vzgoje v naših družinah in organizacijah. Odločalo se bo, če so mladi rodovi v novih okolnostih kljub nasprotujočemu okolju vzgojeni tako, da bodo mogli nadaljevati pristno slovensko tradicijo. Takšno, kakršno so prinesli iz domovine njihove matere in očete.

Naravnih sposobnosti in talentov naši mladini ne manjka.

M. S.

HISHNI SHEGEN OD SVETIH TRESH KRALOU

S. TERJE KRALI, GASPER MELHOR BOLTESAR IN VSE SVETNIK IN SVETNIZE BOSHJE, PROSITE SA NASS MARIE DIVIZO DE BI SE NJEN SYN JESUS ZHES NAS VSMILU. SVETO TROIZO OBSENZHI TO HISHO INO OBVARI LE-TO PRED USEM HUDEM PRED NOSNANO BOLESNIO IN VOGNEM. OD TEGA VSEGA NAS OBVARI BOH + OZHA + SYN, INO + SVETI DUH. AMEN.

Iz par sto let starega molitvenika prosi za svoje naročnike in bravce božjega blagoslova ob vstopu v novo leto 1980

SVOBODNA SLOVENIJA

DJILAS ZVRAČA NA ANGLEŽE KRIVDO ZA POMOR VRAČANCEV S KOROŠKEGA

Angleška znanstvena revija Encounter je v decembrski številki objavila izredno dolg intervju (32 strani) svoje urednika Georga Urbana z M. Djilasom, nekdanjim tretjim človekom v jugoslovanski komunistični „vrhuški“, sedaj pa že deset let in več v svetu najbolj znani jugoslovanski „disident“, ki ga pa Tito nekako tolerira, dasi je bil zadnji čas spet obsojen. V tem članku govori o najrazličnejših problemih v Jugoslaviji, o katerih bomo morda še poročali, toda za danes se omejimo samo na vprašanje vračanja „beguncev“ s Koroškega leta 1945, ki jih on šteje 20.000 do 30.000, in so v to število z gotovostjo vštetih predvsem slovenski domobranci in srbski četniki. O vzrokih tega vračanja in potem pomora piše v 12. poglavju, zadnjem v pogovoru, ki ga mi postavljamo zaradi važnosti na prvo mesto.

Djilas je takoj v začetku poglavja razglasil za glavnega krivca tega genocida Angleže, ki „so izvršili vračanje, to zločinsko dejanje“, vse manj pa obtožuje jugoslovanske partizane, ki so ta zločin dopolnili s tem, da so vse vrnjence — pobili.

Na prvo vprašanje, ali je bilo prav, da so begunce vrnili, je odgovoril Djilas: „Ne. Ni bilo prav. Večina teh vrnjencev je bilo kmetov, ki niso imeli krvavih rok... Edini njihov zločin je bil — strah pred komunizmom in njihovo vzgojeno mnenje o komunistih. Edini njihov vzrok za beg je bila panika. Če bi nam Angleži vrnili samo 'kvizlinge', bi moralnost Angležev sploh ne prišla v diskusijo. Tega pa oni niso storili, temveč so vrnili kar vse. Nasiloma. In to je njihova globoka krivda.“ Ko je sobesednik omenil tudi vračanje Rusov in vprašal, če je to bilo legalno, je Djilas odgovoril: „Angleži bi morali vedeti, da sovrjetska vlada ni legalna.“

„In vaša — ali je?“ je vskočil sobesednik.

Djilas: „Ta je bila še manj legalna. Mi smo bili popolnoma nova, revolucionarna sila brez izbranega vodstva, sodstva in ostalega. Res, mi smo l. 1945 začeli svojevoljno zapirati in pobijati ljudi zaradi političnega razloga ali česar koli že, kar smo smatrali za krivdo. Naša osnova legalnosti je bila še manjša kakor sovrjetska.“

Na vprašanje, ali je o neopravičljivosti angleškega postopanja l. 1945 mislil prav tako kot sedaj, je Djilas odgovoril: „Da bom iskren — mi sploh nismo razumeli, zakaj so Angleži vtrajali na tem, da vrnejo ljudi. Mi smo bili prepričani, da bodo imeli Angleži velike simpatije do teh ljudi, ki beže pred komunizmom. Mislili smo, da bodo pokazali 'razredno solidarnost' z njimi; nekateri med nami so se celo bali, da jih bodo rekrutirali za bodočo potrebo proti komunističnim vladam, posebno proti naši jugoslovanski. Toda na naše veliko začudenje, tega niso storili, temveč so vse vrnili nam v roke.“

In nadaljuje: „To je bilo resnično zagonetno. Jaz sam pripisujem to navadni birokraciji, ki hoče imeti prazno mizo in sklenjene akte. Glejte: teh 20—30.000 vojakov na Koroškem je bilo breme za Angleže... Enostavno je bilo: vrniti jih nazaj...“ (Nam se zdi, da je to Djilasovo mnenje le preveč preprosto, ko je vendar moral vedeti s Titom vred za sklep Jalte o tem!)

Sobesednik je opazil to navnost,

pa vpraša: „So torej Angleži sami krivi, da so se vmešali v to zločinsko dejanje? Jim torej očitata pomanjkanje politične fantazije in jih imate za navadne glupce!“

„Da, predvsem za neumneže. Oni bi morali poznati značaj naše tedanje vlade in iz tega povzeti zaključke. Da, Angleži so storili popolnoma napačno, ko so ljudi vrnili preko meje, kakor smo tudi mi storili povsem napačno, da smo vse postrelili. V svojih 'Vojnih spominih' nisem kril, da je to bilo brezsmiselno dejanje maščevanja.“

Sobesednik: „Ste tako mislili tudi l. 1945?“

Djilas: „Poročilo o množičnih pobojih me je zateklo v Črni gori. Tudi tedaj sem čutil, da je to najodvratnejši način urejanja računov.“

Vprašanje: „Ali si morete misliti, da bi do tega streljanja desetistisocev moglo priti brez Titovega privolenja?“

Odgovor: „Nihče ne ve, ali je dal Tito direktno osebno to zapoved ali ne. Gotovo je to, da je bil Tito za radikalno rešitev — iz pragmatičnih razlogov, kot Angleži... Ni bilo mogoče posebno zasliševati vsakega, pa je bil najlažji način — vse postreliti in je problem rešen.“

„Ali je angleški Foreign Office mogel predpostavljati, da boste vi streljali vsakega posameznega vrnjenege begunca?“

Djilas: „Oni so lahko imeli približno jasno idejo o tem, kaj mislimo napraviti z njimi. Imeli so med nami svojo angleško misijo in njeni člani so brez dvoma videli, kako so ustaši in četniki delali z našimi ujetniki, in kako bomo mi postopali z njihovimi ujetniki, in sploh z vsakim, katerega bomo četudi le zdaleč sumili, da jih je podpiral. Toda Angleži so rajši zatisnili oči.“

Tako vidimo, da Djilas vali krivdo predvsem na Angleže, ki so begunce vrnili, ne pa na partizane, ki so jih pobili. Očita jim tudi to, da vse doslej oni še niso razčistili teh dogodkov — „globoko smo začudeni nad tem, da v demokratski družbi, kot je na Angleškem, 30 let skrivajo dokumente o prisilnem vračanju teh ljudi... in da so Angleži krivi, da še niso prisilili priče, da spregovore...“

Na koncu pa omili to „začudenje“, ko zapiše: „Res je, da je tam vsaj že prišlo to vračanje na dan...“ dočim — in to je važno priznanje: „V Jugoslaviji in v Sovjetski zvezi vi ne smete govoriti o teh stvareh...“

Kakor vidimo, Djilas sicer prizna te nesmiselne poboje, ki pa jih desetkratno pomanjša (samo 20 do 30 tisoč — namesto — s Hrvati vred — 300.000!), krivi pa so vsega — Angleži, partizani samo v toliko, da so jih poklali in pobili, kakor so po angleških pogoncih prihajali v njihovo klavnico... Zgraja se sicer pred nesmiselnostjo načina, toda — zdaleč se ga ne kesa. Kljub poudarku na iskrenosti, vendarle čuti, da ni iskren, češ, smo pač storili, kar so pričakovali od nas Angleži.

Tako je začel Djilas na poseben način prati s partizanstva genocid, ko je krivdo vrgel na „pogonice ne pa na mesarja...“ Toda priznava — čeprav samo delo — to nesmiselno klanje, da so vse — brez zasliševanja in obsodb pobili in da so to večina bili — nedolžni ljudje.

GORI IN POŽAR SE ŠIRI

Že pišemo letnico 1980. A pišemo s dilli. Obenem grozi, da se ne boji vojne skrbjo. Predstavimo si globus, zavrtimo ga, in postavimo vžgalico na vsaki točki, kjer se ljudje bojujejo, kjer padajo bombe in streljajo puške; pa še, kjer narodi umirajo od lakote in v brezupno iščejo rešitve. Moremo ob tej sliki ohraniti optimizem? Moremo zažgati te vžgalice, brez strahu, da ne bi zgorel ves globus?

Papež roti

Že za božične praznike je papež rotil državnike, naj vendar malo pomislijo na usodo narodov. Tisti dan je objavil pismo katoliškega duhovnika, ki je v Kambodži našel taborišče dvesto petdeset tisoč od lakote umirajočih ljudi. In papež je še s pretresljivimi besedami govoril o otroških okostnjakih na drugih predelih sveta. Kot v odmev je UNESCO objavila grozovite statistike: od stotih otrok, ki se vsako minuto rode v nerazvitih državah, jih petnajst umre pred letom, od preostalih jih od 40 do 60 umre preden dosežejo odraslo dobo.

Za novo leto je Janez Pavel II. narisal grozovito sliko svetovnega položaja: Če vržejo le 200 atomskih bomb na glavna mesta po svetu, bi večina teh mest izginila s površja, grozne bi bile genetske posledice, in umrlo bi dvesto milijonov ljudi. A jedrnih bomb ni dvesto, nagrmadenih jih je okoli petdeset tisoč. Papež je rotil državnike, naj se vendar sestanejo, in pogovorijo o miru ter vrnejo zaupanje prastranemu človeštvu.

Udar v Afganistanu

Bo papežev poziv našel pozitiven odgovor? Kaj težko, saj se netično vedno novi požari po svetu. Pretekli dnevi (27. decembra) je prišlo v Afganistanu do državnega udara. Dotedanji predsednik Hafizullah Amin se je precej oddaljil od okrilja Sovetske zaveze. Zato so sovjeti enostavno poslali svoje divizije v Afganistan. Zaradi videza je udar izvedel del afganske vojske, a glavno so opravile sovjetske čete. Amin je bil odstavljen in ustreljen. Na njegovo mesto so postavili vodjo afganskih komunistov in zvestega pristaša Moskve Babraka Karmala.

Sedaj se boji v Afganistanu nadaljuje. Protisovjetske čete se spoprijemajo z sovjetskimi tanki, a imajo kaj malo izgleda za uspeh. A istočasno teče domača državljanska vojna. Muslimanski gverilci napadajo tako domačo vojsko kot sovjetske oddelke.

Moskva je opravičila svoj poseg, češ da je to storila na prošnjo afganske vlade. Svet beleži sovjetsko invazijo, kot tretjo od druge svetovne vojne. Prej se je isto dogodilo na Madžarskem in Češkoslovaški. Sedaj je na vrsti tudi muslimanski svet.

Kaj hoče Iran

Položaj v Iranu se ni dosti spremenil. Talce, ki so bili doslej zaprti na zasedeni ambasadah, so preselili v redne ječe. Za božič so prejeli obiske in duhovno tolažbo. A njih položaj je nejasen. Homeini ponovno trdi, da jih bodo so-

Mary Debevec - umrla

Na Marijin praznik 8. decembra t. l. je umrla v Clevelandu gospa Mary Debevec, dolgoletna urednica Ameriške domovine in lastnica tiskarne American Home Publishing Company. Umrla je v 78. letu v Slovenskem domu za ostarele, kamor se je preselila potem, ko je 1977 prepustila list in tiskarno svojemu pastorku Jimmyju. Ródlila se je slovenskim staršem Andolšek, ki so prišli z Dolenjskega in se šolala slovensko v svetovidski slovenski šoli ter nastopala kot igravka in pevka pri slovenskih prireditvah. Bila je več let urednica v mestni službi, potem pa prešla v upravo Ameriške Domovine k uredniku Jaku Debevcu. Ko je Debevcu umrla žena Jeny, roj. Kolar, in mu pustila sedem otrok, se je l. 1947 poročila z njim. Ko so drugi že odrasli, je bila najmlajšemu res prava mati. Kdor je takrat po taboriščih bral Ameriško domovino, edini list, ki se je zavzemal za našo begunsko usodo, je v veseljem prebiral Debevečve feljtone pod naslovom „Naša Micka ima tod besedo“, kjer govori le o njem in njegovem „naj-

mlajšem, ki bo po njem imel“. Debevec je „svojo Micko“ vpeljal tudi v javno življenje ter mu je bila v največjo pomoč v javnem delu, pa tudi pri iskanju dovoljenj za vselitev nas beguncev v Ameriko. Koliko potov je imela s tem po ameriških uradih, in mnogo novih vseljencev se mora zahvaliti njej za dovoljenje naselitve. Po Debevečevi smrti 1952 je prevzela tiskarno in list Ameriško domovino, kar je vodila sama 25 let! Bila je zvesta naročnica svojega moža, ki jo je na smrtni postelji (umrl je za srčno kapjo) prosil, naj „ohrani list tak, kakor ga je ustvaril on, dokler je le mogoče.“ To nalogo je iz-

Svobodna Slovenija se pokojnici lahko gotovo v imenu vseh protikomunističnih emigrantov po l. 1945, katerim je bila iskrena zagovornica in vsem svojem javnem delu ob možu in pozneje sama, zahvaljuje za to njeno delo. Pa tudi uredništvo Svobodne Slovenije, ki je ves čas emigracije imelo najtesnejše in p?rjateljске stike z njenim listom, izraža sožalje njeni družini ter se klana za spoštovanjem njenemu spominu.

MEDNARODNI TEDEN

CENA PETROLEJA bo letošnje leto gotovo dosegla nove rekorde. Zaenkrat je rekord posekala Nigerija, ki je nastavila ceno na 35 dolarjev za sod. Kmalu ji bosta v ceni sledili Libija in Argelija. Kdaj ostale države? Ker se petrolejski izvozniki niso mogli zediniti glede cen, vlada sedaj na tem področju pravi kaos. Zahodni svet se pa trese.

EL SALVADOR je doživel prvo krizo, odkar vlada nova vojaško-civilna vlada. Štirje ministri levičarskega krila so odstopili kot protest zaradi počasne vpeljave socialnih sprememb. V takem stanju se bo morala vojska odločiti, kajti tudi pritisk gverile je vedno hujši. Plavati v sredini, kot so hoteli vojaki, je skoraj nemogoče.

BOLIVIJA je zaenkrat, in za silo, uredila svoje notranje probleme. Sedaj se je ponovno vrnila k potrebi izhoda na morje. Že sto let namreč, od tihomorske vojne, ko je njena obala padla v roke Čila, je Bolivijska brez morja. Sedaj pa ta problem predloži Združenim narodom. Morda bo tam imela več sreče.

V RIMU je v 88. letu starosti umrl vodja socialistov in eden najplivnejših evropskih politikov Pietro Nenni. Njegovo življenje je bilo tesno povezano z italijanskim političnim življenjem od leta 1911, ko se je udeležil manifestacij proti kolonialni vojni, pa do njegove smrti 1. januarja t. l.

V INDIJI so se ta četrtek pričele parlamentarne volitve. A volilna kampanja je potekala sredi hudih sporov in povesnih spopadov, v katerih je bilo več mrtvih in desetine ranjenih. Napovedujejo povratek Indire Ghandi na oblast.

PORTUGALSKI predsednik general Eanes je izročil mandat za sestavo vlade voditelju zmagovite sredinsko-desničarske koalicije. Francisco Sa Carneiro je tako prvi ministrski predsednik konservativne tendence, odkar je bil leta 1974 zaključena dolgoletna portugalska diktatura. Izgleda, da so zaenkrat Portugalci siti levičarskih poizkusov.

PASTIRSKO PISMO baskovskih škofov poziva narod k pomirjenju. Škofje ostro napadajo gverilo in zagotavljajo, da baskovska bodočnost ne more temeljiti na nasilju. Pozivajo tudi vlado, naj narodu pove resnico o gospodarski krizi, brezposelnosti in drugih negativnih pojavih.

MENAHEN BEGUIN, izraelski predsednik, je ponovno zatrdil, da Judje ne bodo predali Jeruzalema. Jeruzalem je in bo ostal nedeljeno glavno mesto izraelske države, je zatrdil.

EVROPA je končno poslala v vesolje svoj prvi umetni satelit. Ponesla ga je raketa „Ariane“, sestreljena s francoske baze Kurú v Guyani.

„RDEČI RUDI“, vodja študentovskih izgrediv leta 1968 in mentor nemških teroristov je umrl v Kopenhagnu. Star je bil 39 let in se je ubil, ko mu je spodneslo v kopalni banji.

Pismo iz Bariloč ob božičnem koncertu

Že teden dni nazaj so časopisi iz Bariloč in iz Río Negra prinašali napovedi o letošnji „Navidad Coral“, o že tradicionalnem vsakoletnem božičnem koncertu. Sredi mesta skoraj ni bilo izložbe, kjer ne bi lepak vabil na ta vsakodecembrski največji glasbeni in sploh kulturni dogodek mesta San Carlos.

15. in 16. tega meseca sta bila koncerta v stolnici — obakrat nabito polni. Od časa do časa se že zdaj v človeku od nekod iz daljave oglasi kak nežen enoglasni motiv iz „Rorate caeli desuper“ ali kak proseč „Gospodi pomiluj...“, toda katedrala je že zaprta in mnogi poslušalci celo že na poti nazaj v Buenos Aires...

Kakor že več let je tudi letos glavno teko koncerta nosil zbor „Coro de Niños y Jóvenes cantores de Bariloche“ in kakor je zadnja leta tudi že tradicija, je nastopila tudi Camerata Bariloche. Moški zbor „Nativitas“, ki vsako leto sodeluje z „Bariloškimi pevčki“ za ta božični koncert, je bila tretja skupina sodelujočih.

V prvem delu večera so pevčki zapeli vrsto religiozних pesmi, med njimi že omenjeni „Rorate...“ v gregorijanskem slogu, Turčaninova „Gospodi pomiluj...“, pri katerem je sodeloval tudi že moški zbor „Nativitas“ (med basisti Marko Fink in Janez Vasle). Tenorski solo je religiozno doživeto podal naš Janez Rode, medtem ko je na nedeljskem koncertu basovski solo pel Janez Vasle. Številna publika je na

IZ ŽIVLJENJA IN DOGAJANJA V ARGENTINI

Leto 1980, ki smo ga že pričeli, bo v Argentini razjasnilo mnogo neznank, ki so doslej skrbele politične opazovalce. Štiri leta se praktično izvršuje oblast vojaška vlada, ki se je ob svojem nastopu obvezala, da bo spremenila ustroj in potek celotnega argentinskega življenja. Te globoke spremembe naj bi zajele zlasti gospodarsko, politično in sindikalno življenje. Po njih naj bi sprememba prišla tudi na kulturnem in vzgojnem področju.

Če malo pogledamo nazaj, se spomnimo, da je bila tedaj, 23. marca 1976, najhujša naloga oboroženih sil odprava prevratne gverile. To jim je tudi uspelo v zadovoljivi meri. Naslednji korak je bil podvzetek raznih gospodarskih ukrepov. Prav leto 1980 bo pokazalo, ali bo gospodarska politika ministra dr. Martínez de Hozza res uspela v meri, kakor jo on sam napoveduje. Bližajo se kritičnemu trenutku, ko se mnogi boje recesije, medtem ko gospodarska ekipa napoveduje, da bo (končno) krepko omejila državne stroške, ter zbrala inflacijo na 50 odstotkov letno.

Skoraj smo se bili že navadili inflacije, ki letno presega 150 odstotkov. Morda kar preveč navadili, saj je v delovanje argentinskega trgovca, obrtnika ali podjetnika že prišla navada povišanja cen „za vsak slučaj“, ker je pač dobro vedel, da cene iz dneva v dan, ter iz tedna v teden rastejo. Če v letu 1980 res zbijemo inflacijo pod 50 odstotkov, ne da bi prišlo do hude recesije niti ne do povečane brezposelnosti, potem bo za nadalnje uspešno argentinsko gospodarstvo postavljen trden temelj. Morda bo leto 1980 pokazalo, da je Martínez de Hoz imel prav. Bog daj!

Na sindikalnem polju je preteklo leto prineslo zasilno delavsko edinstvo in nov zakon sindikalnih organizacij. CUTA (ki nadomešča razpuščeno CGT) je pravzaprav nastala iz potrebe, da se sindikalisti branijo spriču vladne ofenzive prav v primeru omenjenega zakona. Če objektivno pogledamo, je pač vlada storila edino, kar je morala, če je res njen namen, da v bodoče loči politiko in sindikalizem. Če ji bo to uspelo, je še vprašanje, ki bo tudi našlo odgovor v novem letu. Sindikalisti pripravljajo upor, a kaže, da jim trenutek ni ugoden. Prav zaradi nevarnosti recesije, ko številne tovarne zapirajo vrata, so delavci kaj malo pripravljeni braniti interese, ki jih ne čutijo kot lastne, pač pa so bili večkrat bolj istoveteni z interesi sindikalistov in politikov.

Druga plat istega problema je zakon o socialnem skrbstvu. Doslej je bila socialna oskrba v rokah sindikatov. Sedaj jim bo to odvzeto. Kako bo socialna oskrba upravljana v bodoče, še ni jasno. V potankosti bo obrazloženo v zakonu, ki bo tudi objavljen v teku letošnjega leta.

V TURČIJI je prišlo do hudih spopadov med različnimi verskimi sektami. Bilo je osem mrtvih, kupe ranjenih, policija pa je aretirala 3500 izgredivkov.

In končno še politična plat procesa. V našem listu smo sproti omenjali, kako je vlada napovedovala objavo „političnega predloga“. Njega priprava je tekla praktično zadnja štiri leta, odkar je vojaštvo na vladi. Popolnoma še ni jasno, kako se bodo razvijale stvari na političnem polju. A mnogo potankosti je obrazloženo v dokumentu, ki ga je vojaška hunta predala predsedniku ob koncu lanskega leta. V sredo 19. decembra namreč je bila slovesnost predaje v kongresni palači. In dokument je neke vrste glavna smernica za bodoče delovanje. V podrobnosti bodo tudi poznejši zakoni obrazložili in opredelili smer političnega življenja v Argentini. Tako bo leto 1980 tudi neke vrste „leto zakonov“.

Kar pa se prej omenjenega dokumenta tiče, v glavnem potrjuje kot polnojavno ustavno ogrodje. Ustava, kakor jo poznamo iz zgodovine, bo še nadalje kazala smer argentinskemu političnemu življenju. Oborožene sile bodo odgovorne, da se ta proces izpelje do konca. Dialog bo glavno orodje, katerega se mora posluževati sedanja in tudi bodoče vlade. Po njem naj se vzpostavi temelj soglasja, ki naj doseže odgovorno, nenehno in široko udeležbo ljudstva v političnem procesu.

Dokument tudi predvideva, da bodo prenovljene politične stranke igrale vlogo „šol formiranja za politično življenje in delovanje“. V ta namen napoveduje, da bo v drugi polovici letošnjega leta objavljen zakon, ki naj vodi delovanje tako oživljenih političnih strank. Predvideva tudi pluralistično demokracijo „velikih političnih strank“, ki pa bodo morale jasno izjaviti in obrazložiti svoj strankarski program, in zagotoviti neosporavano notranje demokračno življenje.

Vlada pa bo pripravila pogoje in seznam ljudi ali skupin, ki se ne bodo mogli udeležiti obnovljenega političnega delovanja, ker njih politična preteklost tega ne dovoljuje.

Potem pa še obrazloži nekatere doktrinarne potankosti na vladnem, kulturnem in vzgojnem polju, kar se konkretnih napotkov tiče. Zagotavlja na državni ravni predsedniški sistem, z bikameralno zakonodajno oblastjo (poslanska zbornica in senat) ter neodvisno pravosodno oblastjo. Na provincijski ravni pa „priporoča“ le enozborniško zakonodajno oblast. Glede občin priporoča vzpostavitev sistemov, ki bi zagotovili večjo gospodarsko in kulturno neodvisnost občinskih skupnosti. Te naj bi dosegle tudi povečano soudeležbo celotne skupnosti in posameznikov. Potem še prida, da bo potreben dokaz zmognosti in poštenosti za vršitev vladnih funkcij.

Dokument tudi jasno govori o izločitvi vseh vrst totalitarizma. Prepovedana bo vsaka skupina, katere namen je pospeševati razredni boj, vpeljati kolektivizacijo proizvodnih sredstev, ali ki bi poudarjala kult osebnosti.

To je v glavnih potezah vsebina dokumenta. Njega izpeljava pa se bo razpredala v teku letošnjega leta... Do kdaj?

date pueri Dominum“, izražajoč vso navdušenost mladih src, so zaključili spored.

Bil je to — oziroma „bila sta“... — dva nepozabna večera za vsakogar, ki je imel srečo, da je mogel prisostvovati božičnemu koncertu. Koliko lepote je skozi stoletja prebujalo v znanih ali neznanih skladateljih religiozno občutje ob božičnem prazniku! „Bariloški pevčki“ so pod mojstrsko roko dirigentke Lucke Kralj-Jermanove in kdaj že samo ob izrazu njenega obraza „potegnili“ iz vsake skladbe kdaj nežnost, kdaj silo, kdaj misel in kdaj čustvo, ki jih je skladatelj položil v svojo pesem. Dovolj hvale in to zaslužene hvale je že bilo napisane o tem zboru in o njegovi dirigentki. Ne čudimo se torej, če smo tako iz tukajšnjega kakor iz buenosaireskega tiska prav te dni zvedeli, da je minister za kulturo osebo povabil „Bariloške pevčke“ v Buenos Aires, da zapojejo na večeru, s katerim se bo v Argentini uradno zaključilo letošnje „Mednarodno leto otroka“.

Ni tu mesto za čestitke dirigentki in njenemu otroškemu zboru (kakor tudi ne moškemu zboru). Kot kronisti samo z veseljem sporočamo, da je letos kar štirinajst slovenskih krl sodelovalo pri tem koncertu, ki je v marsikom ponovno prebudil ne samo estetske ampak gotovo tudi religiozno občutje. Vsem skupaj bi se radi samo zahvalili za tiste kdaj komaj slišne enoglasne melodije pa za kdaj doneča mnogoglasja, za milobo in slovesnost božičnega občutja.

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — „Zveza sindikatov Slovenije“ je imela 22. novembra v veliki dvorani slovenske skupščine prvo „konferenco“ — zborovanje, na katerem so najvišji „vodilni“ obravnavali dve temi: Vloga in naloge zveze sindikatov pri uveljavljanju samoupravnega družbenega planiranja ter o demokratizaciji odnosov in krepitvi kolektivnega dela in odgovornosti.

MARIBOR — Tovarna avtomobilov Maribor (TAM) si je za prihodnje leto postavila cilj: 10.000 tovornih avtomobilov in avtobusov. Pravijo, da tovarna sama zmore izdelati predvideno število vozil, problem je menda le v izdelavi raznih delov, ki jih tovarni dobavljajo kooperanti.

MIRNA PEČ — V Mirno peč je 25. novembra pritekla voda po vodovodu iz Novega mesta. Ta vodovod napaja tudi Malenško vas, sčasoma pa bodo napravili odcepi tudi v druge vasi.

LENDAVA — Lendavska Nafta, ki spada k „sestavljenei organizaciji dela“ hrvaške petrolejske družbe INA, je zaradi neusklajenih cen v težak položaj. Nafta je edini proizvajalec metanola v Jugoslaviji, pa ga mora prodajati po „negospodarskih cenah“, ker zvezna vlada ni odobrila povišanja cen. Tako „upajo“, da bo izguba ob koncu leta 1979 znašala že 175 milijonov dinarjev. Delavski svet je že pred meseci sprožil zahtevo po novih cenah pri zvezni vladi, pa ni bilo nikakega odziva. Decembra so naprosili še posredovanje preko hrvaškega Sabora pri zvezni vladi in pri Zavodu za cene.

KRANJ — Iskra Elektromehanika ne more vračati posojil, zato ji je Gorenjska banka posodila 100 milijonov dinarjev za šest mesecev. S tem denarjem je Iskra Elektromehanika pokrila nepravilne obveznosti iz deviznega posojila, ki ga je bila najela pred sedmimi leti. Kmetijsko živilski kombinat Kranj ima podobne težave; temu je ista banka odložila vračanje kreditov za tri leta.

LENDAVA — Neredna dobava plina po velikem plinovodu iz Sovjetske zveze je spodbudila „poslovno skupnost Slovenije za preskrbo s plinom“, da je ponovno začela preiskovati ležišča naravnega plina v Petišovcih in Dolini.

LJUBLJANA — Sredi decembra so v slovenski skupščini odločili o novem zakonu o notranjih zadevah, kakor se bo po novem imenoval policijski zakon. Po tem zakonu bodo pooblaščenim uslužbencem mogli preventivno pregledati osebe, prtljago in prevozna sredstva zaradi preprečevanja — terorizma. Zakon predvideva tudi ukrepe za omejitve svobode gibanja in nastanitve občanov zaradi zavarovanja javnega reda.

TRŽIČ — V občinski skupščini so 21. novembra volili novega družbenega pr-

vobranilca samoupravljanja. So ga volili, pa ne izvolili. Pri prvem glasovanju od 34 delegatov ni bil nihče ne „proti“ ne „za“, v drugem glasovanju sta za predlaganega kandidata glasovala dva, devet jih je bilo proti njemu, ostali so v taktični roki v žepu. Sedaj se sprašujejo, zakaj ni kandidat bil izvoljen kot se spodobi in kakor je v navadi — to se pravi enoglasno.

LJUBLJANA — Radio študent je organiziral 23. novembra v tivolski dvorani koncert rock'n'roll glasbe, pod naslovom „Ljubljana je zaspala“. Okoli 5000 mladih je nad tri ure spremljalo izvajanja štirih slovenskih skupin in ene hrvaške. Glavni muzikanti so bili ljubljanski „Pankrti“, skupina „Buldožer“ pa je bila menda najbolj glasna in trda.

JESENICE — Jeseniški železarji so v hudem položaju — manjka jim surovin pa seveda deviz za nakup surovin na tujih tržiščih. V železarni razen tega že tretje leto zaostajajo za proizvodnim planom. Eni pravijo, da ne morejo izpolniti načrta zaradi pomanjkanja surovin, drugi pa, da so nekatere naprave, ki bistveno vplivajo na proizvodnjo, že močno zastarele, novih investicij pa ni. Nova elektrojeklarna bo predvidoma začela obratovati šele leta 1983.

LJUBLJANA — Kip Marije z Jezusom iz leta 1520, ki ga je Narodna galerija pred kratkim kupila na dražbi v Münchenu, so v decembru razstavili v novih prostorih Galerije kot „Umetnino leta“. Zanimanje občinstva je bilo veliko, kip je bil na ogled do konca decembra, v januarju bo že na svojem stalnem mestu v galerijski zbirki.

Umri so od 24. do 30. novembra 1975:

LJUBLJANA — Karel Amžlovar, up.; Ignac Maver, 44; Mira Peterne r. Kobler; Franciška Pirc r. Gale; Slavko Juvan; Ivan Mlinar, up., borec za sev. mejo; Milan Žitko; Gabriel Zupančič, up., obrtnik; Ivan Kuk, up. ključ. mojster; Minka Zupančič, 94; Jakob Mlakar, dipl. ing., koroški borec; Marija Lavrenčič r. Ambrož; Franjo Jereb, 94; Urška Ocep r. Zorec, 75;

RAZNI KRAJI — Jože Križnar, Reteče; Jože Mohorič, 73, Zelezniki; Janez Debeljak, up. učitelj, 83, Ribnica; Janez Suštar, šmarca; Stanko Sitar, 73, posestnik, Stožice-Lj.; France Stiglic, 54, Skofja Loka; Anadol Andrič, Ptuj; Franc Plantar, 72, up.; Kovor; Ivana Jelovšek, Kolendrova Ivanca, Drenov grič; Jožefa Šeme r. Špurovec, Blato; Alojzija Zalar r. Trhlen, Glina; Franciška Jeri r. Stanovnik, Vrhnika; Ivan Štrajhar, Kamnik; Mirko Pleiweiss, 84, up. kapetan bojne ladje, Maribor; Stanko Juvan, 64, up. Skofja Loka; Kristina Resnik r. Lavrič, Vir; Jožefa Novak r. Pureber, Zalna; Ana Peterca, 74 študa; Franc Gregorc, posestnik in bivši gostilničar, Zadobrova; Amalija Škoberne, up., Kozje; s. Imelda Tončka Ogulin, notredamka, Struga; Pepca Golob r. Špacapan; Franc Primc, 72, Draga pri Igu.

SPOMINSKA SLOVESNOST OB 10-LETNICI SMRTI DR. MIHE KREKA

Pred 10. leti, 18. novembra 1969 je umrl v Clevelandu dr. Miha Krek. Po smrti dr. Korošca je bil najvidnejša in najuglednejša slovenska politična osebnost. V najtežji dobi med drugo svetovno vojno in revolucijo so mu demokratični Slovenci poverili vodstvo naroda in mu to mesto priznavali do smrti.

V Buenos Airesu je bila za pokojnika darovana sv. maša v slovenski cerkvi Marije Pomagaj prav na 10-letnico smrti. V nedeljo 16. decembra 1979 je bila po sv. maši, katero je daroval msgr. Anton Orehar za pokojnega dr. Kreka spominska svečanost v gornji dvorani Slovenske hiše.

V ospredju dvorane ob strani odra je bila slika dr. Kreka in na posebnem stojalu slovenski šopek rdečih nageljnov, ovit v trakove barv slovenske zastave.

Spominsko svečanost je začel Božo Stariha, predsednik osrednjega društva Zedinjena Slovenija. Po pozdravnih besedah je v zgoščenih besedah prikazal kako je dr. Krek spoznal pred 11 leti, ko je bil na obisku v Buenos Airesu in ga je spremljal na vseh poteh in obiskih Domov ter na sestankih. Spoznal

je, kako je bil Krek skromen, pa vendar velik človek, izrednih sposobnosti ter moč dela in molitve. S to ugotovitvijo je zaključil Stariha Božo uvodne besede in povabil g. Miloša Stareta, predsednika NO, ki je bil edini govornik na komemoraciji.

Miloš Stare je uvodoma dejal, da je bilo letošnje leto, leto težkih dogodkov in bridkih obletnic. Najprej smo izgubili dr. Hanzeliča, ki je bil leta 1945 član NO. Za tem Pavla Fajdigo, člana Narodnega odbora za Slovenijo in podpredsednika SLS za Južno Ameriko. Obhajali smo 10-letnico smrti nepozabnega nam Joškota Krošlja, časnikarja, publicista, člana načelstva SLS in dolgoletnega osebnega tajnika dr. Antona Korošca. Zgubili smo g. Jožeta Košička, ki je bil v vodstvu stranke od leta 1928. Pred dnevi, to je 14. decembra, smo obhajali 39-letnico smrti dr. Antona Korošca, velikega politika, voditelja našega naroda in državnika evropskega formata. Danes pa se spominjamo 10-letnice smrti najboljšega Koroščevega učenca, ki je v viharnih časih druge svetovne vojne, revolucije, begunstva in izseljenstva na najvišjem vodilnem mestu našega naroda dokazal svoje izred-

SLOVENCİ V ARGENTINI

Osebnosti:

Rojstvo: V Švici se je rodil Andrej Dobovec, sin inž. Jerneja in ge. prof. Jane roj. Peternele. Čestitamo!

Krst: V nedeljo 23. decembra je bila krščena v slovenski cerkvi Marije Pomagaj Aleksandra Romina Gelb, hčerka Petra in ge. Dore roj. Dermastja. Za bota sta bila Jože Dermastja in Magda Beltram. Krstil je g. Jože Škerbec. Čestitamo!

Nova slovenska zdravnica: Na medicinski fakulteti buenosaireske univerze je diplomirala gđ. Alenka Belič iz San Justa. Novi slovenski zdravnici iskrene čestitke!

Umri so: g. Jože Krajnc v 90. letu starosti; g. Demetrijski Weble v 74. letu starosti, bivši odvetnik v Novem mestu; g. Janez Medved; g. Ivan Penca in ga. Mira Beneš roj. Knez, stara 84 let. Naj počivajo v miru!

BUENOS AIRES

SKLĀPNA PRIREDITEV V JEGLIČEVI SOLI

„Miklavžev“ je bilo za otroke, ki obiskujejo Jegličevo šolo v Slovenski hiši, ob enem dan sklepa pouka v letu 1979.

Zbrali so se pred spomenikom našim žrtvam ter s pozdravom slovenski zastavi in petjem narodne himne začeli slavje.

V mali dvorani zbranim staršem in prijateljem šole je za uvod spregovorila v imenu učiteljskega voditelja šole sledeče misli: V svetovnem letu otroka nas ljubezen do njih še posebno „priganja“, da z vso skrbnostjo gojimo v njih slovensko prvinu, slovensko življenje. To je njihova pravica in njihova sreča, ki ju ne more in ne sme nadomestiti oz. zatreti nobena druga, na videz še tako važna dobrina.

garde. Važno je, da gre vse v NOB, diferenciacija pa je možna šele takrat, ko se bo reakciji vnaprej izmaknila množična opora. Najprej naj se utrdi OF, potem šele volitve. Glavno pa je mobilizacija.

Glavno poveljstvo je (stran 767) opozorilo svoje enote na nekatere napake, na nekaj tatvin, na neupravičeno nadlegovanje ljudi, na nekatere surovosti in neupravičene zaplembe. Piše o pojavih vojvodstva, ki je na žalost zelo razširjeno; nekateri partizanski vodje so se imeli za neodvisne vladarke na ozemlju, ki so jih zasedle njihove enote. In ob koncu še samokritika: Bilo je tudi nekaj neupravičenih justifikacij duhovnikov. (Nič imen, nič števil, op. ur.)

Stran 770: Na osvobojenem ozemlju na Dolenjskem in Notranjskem so zemljo, zaplenjeno tujcem in domačim petokolonašem ali delili ali pa ustanavljali velike sovhoze, kar kaže na elemente demokratične in celo socialistične revolucije. Tako je tudi Slovenija nekaj novega prispevala k razvoju socialistične znanosti.

Knjiga nasploh obširno opisuje partizansko življenje in delovanje v revoluciji, vendar brez tehničnih in drugih podatkov. Sploh je ta doba statistično slabo obdelana: Nobenega točnega podatka ni, kakšen je bil vojaški rezultat bojev, v katerega so bili partizani radi ali neradi mnogokrat zapleteni. Kljub vsemu pa se iz tega dela vidi, da

Otroci so nato povabili navzoče na umišljeni sprejem, ki so ga preleteli s petjem, igranjem ter nastopi v vezani in nevezani besedi. Posebno pozornost in priznanje so vzbudili učenci tečaja za kasteljsko govoreče, ki se zadnja leta uspešno razvijajo kot vzporednica Jegličeve šole za otroke mešanih zakonov.

Drugi del prireditve je vseboval razdelitev spričeval, slovo od odhajajočih učencev 8. razreda, predajo zastave mlajši zastavonošnji ter — kot posebno točko — poročilo knjižničarke, ki jo je med materami izbral odbor staršev, da od sobote do sobote vzbujajo med otroki zanimanje za slovensko branje, kar je letos izredno lepo uspelo.

Vsa Jegličeva družina se je zbrala za tem v cerkvi Marije Pomagaj k zahvalni daritvi.

Otrokom se je še isti večer izpolnila želja, da jih je obiskal tako pričakovani Miklavž. Starši so v njem našli priliko, da so izkazali svoje hvaležnost učiteljsstvu. Vso prireditve so sklenile mamice s prisrčnim vabilom k dobrodošlemu okrepčilu.

M. B.

SLOVENSKA PRISTAVA

ZAKLJUČEK ŠOLE

Mesec december je bil letos bogat na prireditvah. Imeli smo Miklavževanje za mladino in odrasle in posebej za otroke, zaključek šolskega leta, družinsko nedeljo in božično Zveze žena in mater.

Med najpomembnejše moramo šteti zaključek šolskega leta v slovenskem tečaju dr. Franceta Prešerna. Že v soboto 1. decembra je odbor Pristave priredil učiteljskim in katehetom poslovnilo kosilo. Poteklo je v prav prijetnem vzdušju. Na koncu se je predsednik Pristave g. France Pernišek v kratkih besedah zahvalil voditeljski šoli gđ. Miji Markeževi, vsem sodelujočim učiteljem in obema katehetoma gg. Lamovšku in

pomembnih vojaških akcij proti okupatorjem v Sloveniji ni bilo, ako izvzamemo prodor jugoslovanskih partizanov v drugi polovici aprila iz Dalmacije proti Trstu in seveda proti Koroški. Toda takrat je bilo vojne že takorekoč konec! Italijansko vojno ministrstvo je objavilo statistiko vojnih žrtev v Sloveniji v letih 1941/42/43 in njih število ne presega 500 mrtvih. Nemci vse do aprila 1945 verjetno niso imeli niti toliko mrtvih v vsej Sloveniji. Z vojaškega stališča desetstotič slovenskih žrtev med vojno niso imeli nobenega smisla. Vojna se zaradi tega ni končala v Sloveniji niti en dan prej, nasprotno, trajala je do 15. maja. S stališča revolucije pa je seveda račun drugačen. Brez te strašne narodne tragedije bi KP ne zmogla, vsaj v Sloveniji ne. Položaj bi bil sicer verjetno za Slovenijo danes podoben, ker bi nas „osvobodili“ z zvhoda in juga, toda brez OF in KPS bi Slovenci vstopili v drugo Jugoslavijo vsaj za kakih 70.000 ljudi močnejši.

O žrtvah revolucije, na primer o likvidacijah v Ljubljani, z izjemo bana dr. Marka Natlačena, ni govora v knjigi. O kočevskem procesu je zapisal dr. Anton Kržišnik (str. 817), da je bil skrbno in temeljito pripravljen in da je bila zato izključena vsaka krivica in pomota...

V zgodovino Slovencev tudi to pot ni prišla niti besedica o usodi vrnjenih domobrancev, 12.000 po številu. Ali bo zgodovina molčala o tem genocidu?

ne sposobnosti in brezmejno požrtvovalnost.

Nato je Miloš Stare posegel skoraj pol stoletja nazaj, ko sta se prvič srečala z dr. Krekom. Zatem je Stare opisal na osnovi osebnih doživljanj in spoznanj dr. Kreka kot človeka, politika, govornika, moža izredno močne volje. Podrobneje je opisal, kako velik ugled je dosegel v mednarodnem svetu in na konkretnih primerih pokazal, kako se je uveljavljal kot človek izrednih sposobnosti. Bil je močno zakoreninjen v slovensko stvarnost, v krščanska načela in zagovornik demokratičnih principov. Le ta globoka zakoreninjenost mu je omogočila, da v nesrečni dobi sporazuma Tito-Šubašič ni klonil in je ostal zvest sebi in slovenskemu narodu, medtem ko je večina klonila pod pritiskom uradne politike zahodnega sveta. To dobo je Stare opisal izredno nazorno in dokazal veličino Krekove osebnosti in njegovih voditeljskih sposobnosti.

Z besedami hvaležnosti dr. Kreku in s prošnjo, da ga posnemajmo v požrtvovalnem delu za bližnjega, za skupnost in za narod, je Stare zaključil svoj spominski govor, v katerem je navedel marsikaj, kar doslej ni bilo znano javnosti.

Nato so vsi navzoči zapeli skupno prelepo pesem: Godič je že zelen. S tem je bila globoko pietetna spominska svečanost končana.

msgr. Oreharju za vso požrtvovalno delo, ki so ga v tem šolskem letu vršili in tudi uspešno končali. To delo je povsem prostovoljno, vanj pa je položena toliko truda in toliko žrtev, da je vsaka beseda zahvale premajhna, da bi vsaj delno poplačala ta trud in žrtve. Najboljše plačilo vam je pač zavest, da je slovenskemu narodu v zdomstvu pridobljenih in ohranjenih stotine otrok, ki lepo slovensko govore, slovensko pojo, znajo Bogu častiti in slaviti v slovenskem jeziku in so trdno vključeni kot živi udje v narodno skupnost.

Slovesen zaključek šole pa je bil v nedeljo 2. decembra zvečer. Starši, bratci in sestrice šolarjev, pa množica prijateljev je napolnila zgornjo dvorano. Pod vodstvom voditeljice šole in v spretni režiji Miha Gaserja so otroci pripravili prisrčno šolsko akademijo. Nastopili so vsi od najmlajših iz otroškega vrta pa do najstarejših učencev, ki so letos zapustili slovensko šolo. Tako prisrčno so deklamirali, peli, nas vodili po lepi slovenski zemlji, prikazani v barvnih diapozitivih, peli, nas znova seznanjali z našo narodno zgodovino, tako da smo se čudili kaj vse znajo in zmorejo.

Pred razdelitvijo spričeval se je voditeljica od vseh šolarjev poslovila, vsem želela vesele počitnice in se staršem zahvalila za sodelovanje. Onim pa, ki so letos šolo zapustili, je toplo priporočila, naj skrbno in zvesto ohranjajo pridobljeno znanje, ga spopolnjujejo, naj vedno ostanjejo zavedni in zvesti Slovenci in naj se vključijo v naše slovenske organizacije. Letos so šolo končali: Luka Debevec, Dimitrij Kokalj, Gabi Rant, Alenka Čop, Betka Jerovšek, Cvetka Kopač, Kristina Kremžar, in Metka Magister.

Nato so razrednice svojim učencem razdelile spričevala in z mladinsko himno se je slovesnost zaključila.

MIKLAVŽEVANJE

Takoj se je začelo Miklavževanje. Letos je bilo prirejeno za šolarje in male otročiče posebej. Poteklo je zelo mirno in lepo, brez vse doslej običajnega peklenškega hruma, tuljenja, razgrajanja. Tega je bilo precej že v soboto zvečer, ko je bilo Miklavževanje za mladino in odrasle. Tokrat je pa bilo res veselo, duhovito in vsak je prejel po zasluženo.

Otroci so bili mirni in veseli in so uživali, ko so angelčki odprli „Miklavževno pošto“ in prebrali pisma otrok. Prizori so bili vedri in prisrčni. Miklavžev pisar g. Mirko Kunčič je s tem prizorom ustvaril veselo razpoloženje in napeto zanimanje med otroki, veselj pa je naredil tudi nam starinom, najbolj stariim znancem, ko smo ga po daljšem času zopet imeli med sabo, dobro ohranjenega, čilega in duševno vedrega osemdesetletnika.

Miklavž je bil bogat in zelo radodaren. (Nad. na 4. str.)

POPRAVEK

V prevodu Erbenove pesmi Božični večer v božični številki naj se glasi v 1. delu verz 12: Fant spoznal bo pridnost njeno (ne pridnost); v zadnjem verzu dela 3. naj se beseda križ rima s prejšnjo „bliz“ (ne bliže), in „olje“ (5. del verz 28) naj se bere „bolje“.

Darovali so

V tiskovni sklad Svobodne Slovenije so darovali Izidor Kastrev, San Martin, 12.000 pesov; Janez Koščak, Hurlingham, 10.000 pesov; Ivan Mohar, Hurlingham, 15.000 pesov; N. N., Villa Teš, 5.000 pesov; druž. Budinek, El Bolson, 14.000 pesov; N. N., Capital Federal, 10.000 pesov ter Otmar Mauser, Kanada, 65 dolarjev.

Vsem darovalcem iskrena hvala.

Uprava Svobodne Slovenije

Peter Urbanc

ZGODOVINA SLOVENCEV

(Nadaljevanje in konec.)

K temu bi pripomnili, da je Kidrič nadvse spretno s perspektive KPS poskušal nadeti slovenskim protikomunistom pečat sodelovanja z okupatorjem in izdajstva, vendar je iz gornjega nadvse jasno, da smo imeli opraviti z državljansko vojno. Nespretno tudi prti beli gardi obrambo razrednih interesov. Le kakšne posebne interese je mogel imeti skromni kmetijski kmet? Prije je pač za orožje, da je branil svoje skromno-roškim partizanom ter Avstrijcem. Šte- no imetje in svoje življenje. Če je že kje bila napaka, je bila v tem, da je to storil šele, ko je revolucija uničila že 1500 nedolžnih slovenskih življenj.

Stran 751: Ena temeljnih nalog OF (KPS) je ohraniti politično enotnost slovenskega naroda med vojno in jo ohraniti tudi po vojni. Konec februarja 1943 se je Dolomitska izjava, ki so jo podpisali tudi Kocbek, Lubej in Rus že ozirala tudi na čas po vojni in je strankarski pluralizem bil obsojen kot nesmi- sel.

Na strani 830 je opisan pohod XIV. divizije iz Bele Krajine preko Hrvaške na Štajersko. Namen tega pohoda je bila izvedba mobilizacije in pomoč koroškim partizanom in Avstrijcem. Številke udeležencev so pomembne. Pohod

je divizija začela 6. januarja 1944 s 1.112 osebami, in 22. marca jih je bilo le še 548. Iz opisov raznih akcij je razvidno, da je partija skušala imeti kontrolo na vsem slovenskem ozemlju nad za orožje sposobnimi: Del mobilizirati, ostale onemogočiti s tem, da so jih spravili iz slovenskega ozemlja ali pa jih celo fizično eliminirati. Konec vojne je po računih partije moral biti tak, da bo ona edina, ki bo imela v rokah orožje. Na človeške žrtve se partija načrtno ni ozirala, nasprotno — veliko jih je premišljeno in namerno povzročila sama. Iz knjige je razvidno, da si je partija močno prizadevala, da bi pridobila za borbo tudi Italijane in Avstrijce. To nazorno kaže, da partiji ni šlo za slovensko narodno osvoboditev; tudi se na Primorskem in Koroškem ni smelo poudarjati slov. nacionalizma.

Na strani 854 je opisano osvobojenje Gornje Savinjske doline meseca avgusta 1944. O tem poroča Bebler CK KPS, „da je vse v zastavah brez rdeče zvezde,“ da jih „mestno in trško prebivalstvo odlično sprejema, ni se pa še izluščila iz njega plebejska plast in se povežala z nami“. CK KPS je odgovoril, da se ne sme v NOB začeti z diferenciacijo, ker bi to pomenilo nastanek bele

SLOVENCİ V ARGENTINI

(Nad. iz 3. str.)

ren. Vsem, ki so pri stvari sodelovali in pomagali, zlasti g. Mihi Gaserju pri srčna hvala.

RAMOS MEJIA

SKLEPNA PRIREDITEV SLOMŠKOVE ŠOLE

Spet se je za en obrat zasukalo kolo časa — enega leta — in vsa Slomškova šola v Ramos Mejia — menda po številu šolarjev najmočnejša na območju Velikega Buenos Airesa, je v soboto, 1. decembra 1979 praznovala sklep šole s posebno slovesnostjo.

Začetek prireditve se je nekoliko zakasnil, čeprav so že prinesli šolsko zastavo in so vsi učenci in učenke že stali v svojih skupinah — pričakovali so razrednika, osmega razreda, ki se je zavoljo podobne prireditve Srednješolskega tečaja v Slovenski hiši nekoliko zamudil. Po njegovem prihodu so vsi stojé zapeli argentinsko državno himno in za njo še slovensko. Po pozdravu šolskega predsednika je eden od zborčkov Slomškove šole zapel nekaj pesmi: Bim, bim..., Oj zlati čas, Zeleno polje, Na zeleni gori..., nato pa vsa šola Slovenskih staršev sem otrok pod vodstvom učiteljice Anice Šemrov.

Po tem uvodu je spregovorila voditeljica Slomškove šole ga. Lenca Malovrh in podala nekako splošno poročilo o zadnjem šolskem letu in poudarila, da so, kakor tudi že drugod po svetu, tudi pri Slomškovi šoli spoznali in jim to vedno bolj dokazujejo izkušnje, kako pogrpešna je vzgoja popuščanja in mehke roke.

Za njo je povzel besedo katehet g. Jože Škerbec in povedal nekaj lepih in globokih misli. Predvsem se je poslavljaj od tistih, ki zdaj zapuščajo Slomškovo šolo, in jih prosil, naj ne pozabijo naukov, ki so jih tu prejeli in naj s Slomškovim domom ohranijo tesne vezi, zlasti pa naj prihajajo semkaj k nedeljski maši.

In znova so mladi pevci zapeli: Slovenska smo mladina; temu je sledil ljubeč prizorček otroškega vrta, nato pa so se najmlajši poslovlili od svoje voditeljice, gđ. Saške Zupanove, ki jih mora zapustiti, čeprav nerada — saj je bila z dušo in srcem navezana nanje in nič manj otroci — pa vendarle rada, saj bo svoje srce izročila zdaj dragemu ženinu in nekaj let pozneje — domačemu otroškemu vrtcu.

Nato so se vrstile deklamacije in pesmi raznih skupin višjih razredov, kot: Sem šolarček mlad, naša četa koraka, V kotu za omaro, Sijaj, sijaj sončece, Angelček varah moj in — Stoji učilna zidana! Pesem, ki smo jo peli že pred več kot pol stoletja v naši ljudski šoli — in je po svoji pretresljivi vsebini še sodobnejša prav danes. Zlasti bi bila potrebna v tukajšnjih ljudskih šolah.

Po deklamaciji 5. razreda in pesmi Dom slovenski je spregovoril Marjan Loboda in podal na kratko kroniko Slomškove šole, ki letos — prav sedaj — praznuje svojo 30-letnico in žel za svoje spodbudne besede navdušeno priznanje. Za tem so se še in še vrstile deklamacije, kot L. Ceglar Čudovito orodje

(VI., VII. razr.) Obljuba (VIII. razr.) vmes so peli: Zdravico, Tam, kjer beli so snežniki. Končno je prišla na vrsto vsakoletna predaja zastave in ključa. Prevzeli so ga učenci sedmega razreda od osmošolcev. Po pesmi „Slovenija, zapojmo ti“ se je učitelstvu zahvalil osmošolec Miha Andrejak in prav tako sta izrekla poslovilne besede razrednik M. Loboda in g. J. Škerbec.

Zdaj so prišla na vrsto darila. Prvega so poklicali — kot vnetega pesnika priložnostnih pesmi za Slomškovo šolo — saj komaj sam ve, koliko jih jih je že spesnil — in tudi ob prej omenjenih recitacijah smo slišali njegovo imie Tineta Debeljaka. Katera slovenska šola ima tako srečo, da ji sproti — za šolsko potrebo, prireditve raznih značajev med letom — kuje pesnik vedno nove pesmi. Ali jih hrani arhiv Slomškove šole vse v njem? Biti jih mora že velik kup! In on jim jih rad kuje — saj je Slomškova šola predmet njegove posebne ljubezni. Ima tudi svoje vnuke in vnučkinje vmes. Brž ko so ga poklicali, so se oči otrok obrnile proti balkonu, kjer je imel svoj sedež in vsi so ga veselo sprejeli, ko se je iz „parnaških višin“ potrudil v dvorano, kjer so mu izročili lepo darilo.

Potem so zapeli še nekaj pesmi v slovo, kot: Šolo, hej, so zaklenili, Zahaja sonce, Ura svidenja, nato so sedmošolci (zdaj že pravzaprav osmošolci) odnesli izročeno jim zastavo in dole strumno razporojene vrste so se razmaknile, nastalo je veselo vrvenje, vzklikanje, klicanje, govornica in smeh. Seveda, saj je konec šole (za letos) in začne se zlati čas počitnic, življenje v sveži naravi.

Drugi dan ob 20. uri zvečer je mladino Slomškovega doma obiskal dobrotnik Miklavž v spremstvu angelov in parkeljev in razdelil mednje kupe lepih daril. Se razume, da le pridnim, lenim in porednim pa le šibo in svarilo.

- a - r

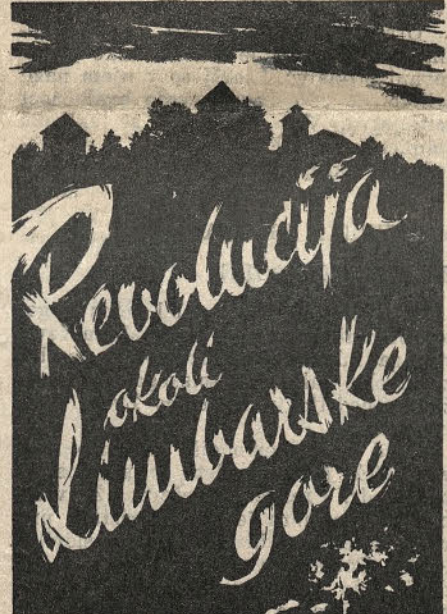
OBVESTILA

NEDELJA, 6. januarja 1980:

29. misijonska veletombola na doriščih Baragovega misijonišča v Slovenski vasi.

NEDELJA, 27. januarja:

Dan verskega tiska združen s tradicionalno prireditvijo verske revije „Duhovno življenje“ na slovenski Pristavi.



Izšla je knjiga pod gornjim naslovom. Naklada je zelo nizka, zato pohitite z nakupom. Za informacije se obrnite na dr. Filipa Zaklja. T. E. 651-6051.

CASHMILON: 2/82; 3/16

SHETACRILL: 2/28

40 RAZLIČNIH BARV

Najboljša kvaliteta — zmerne cene — ugodni plačilni pogoji

Zanimajte se:

HILADOS SANTA FE

Concepción Arenal 1899

Capital Federal

T. E. 771-8707

Sporočilo naročnikom

Vse naročnike, ki še nimajo plačane naročnine, prosimo, da to store čimpreje. V januarju bomo pošiljali opomine, kar povzroča nove stroške naročnikom in upravi.

Naročniki iz Vel. Buenos Airesa lahko plačajo v UPRAVI LISTA v Slovenski hiši.

V Ramos Mejii sprejema naročnino tudi PISARNA V SLOMŠKOVEM DOMU, ob torkih, sredah in petkih od 17. do 20. ure in ob nedeljah po maši.

V San Martinu g. SKALE JOŽE st. ob nedeljah v Domu po maši.

V San Justo g. MAKS OSOJNIK.

Na Slovenski pristavi ga. MAGDA ČEŠAREK ob nedeljah po maši.

V Kreditni zadrugi SLOGA ob ponedeljkih, sredah in petkih od 15. do 19. ure.

Naročniki iz Vel. Buenos Airesa se lahko informirajo, koliko dolgujejo, telefonsko v Upravi Sv. Slovenije.

PO ŠPORTNEM SVETU

Nova knjiga

Mirka Javornika

PLANINSKO DRUŠTVO RADOVLJICA je organiziralo dve odpravi v Mehiko, ki ju je vodil Janez Pretnar. Obe odpravi sta sami zbrali potrebni denar — 26.000 dinarjev na člana; prva odprava je štela 22 članov, druga 21. Naskočili so alpinisti Popocatepetel (5452) in Orizabo (5700). Iz Mehike so se vrnili 30. novembra.

V LENINGRADU je sovjetska državna kovnica že skovala 1394 „zlatih“ medalj, kolikor jih je teoretično možno razdeliti. Medalje, ki niso zlate, pač pa iz čistega srebra, s primesjo 6 gramov zlata, imajo premer 60 milimetrov in 3 mm debeline.

PTUJSKI letalski modelarji so na 15. pokalnem tekmovanju v Zagrebu, ki je bilo zaključeno 28. oktobra, med 132 modelarji iz Avstrije, Nemčije, Italije, Madžarske in drugih jugoslovanskih republik osvojili že drugič prvo mesto, Novomeščani so bili tretji.

ŠPORTNO DRUŠTVO Vižmarje-Brod je priredilo rekreacijski tek na Šmarno goro. Teka se je udeležilo 69 športnikov, ki jih ni 28. novembra zadržalo nihi slabo vreme z dežjem in meglo. Zmagal je 19-letni Lado Urh, sicer član kolesarskega društva Sava-Kranj iz Kamnika v skupini do 35 let, Branko Kušar pa v skupini nad 35 let. Prvi je 5 kilometrov dolgo progo pretekel v 22,31, drugi pa v 25,25 minutah.

Slovenski dom v San Martinu

NOVA POSMRTNINA ZNAŠA

600.000 pesov

Na občnem zboru 23. decembra je bilo sklenjeno zvišanje posmrtninske podpore od sedanjih 200.000 pesov na 600.000 pesov. Letni prispevek za Vzajemni podporni sklad (VPS) se je zvišal od sedanjih 5.000 pesov na 15.000 pesov za posamezne člane, in na 45.000 pesov za družine. Prispevek mora biti plačan do 31. maja 1980, sicer preneha članstvo v skladu in mora taka oseba na novo pristopiti v VPS. Na novo se sprejemajo v sklad samo osebe, ki še niso stare 60 let pod pogojem, da se včlani vsa družina in plača pristopnino v znesku enoletnega prispevka.

Do posmrtnine ima član pravico po preteku treh mesecev po plačilu prispevka. Izjemoma pa ima član pravico do te nove posmrtnine, ako je prispevek plačan do 31. januarja 1980 odbornikom VPS: Rudolfu Ribnikarju, Rafaelu Telihiču ali Jožetu Zihleru st.

ESLOVENIA LIBRE

Editor y director: Miloš Stare

Redacción y Administración:

Ramón L. Falcón 4158

1407 Buenos Aires

Argentina

T. E. 69-9503

Uredniški odbor:

Miloš Stare, dr. Tine Debeljak,

Slavimir Batagelj in Tone Mizerit

| | |
|---|--------------------------------------|
| Correo Argentino Central (B) | FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775 |
| | TARIFA REDUCIDA Concesión N° 3824 |
| Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 24.576 | |

Naročnina Svob. Slovenije za l. 1980: za Argentino \$ 73.000.—, pri pošiljanju po pošti \$ 78.000.—, ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 40 USA dol., obmejne države Argentine 35 USA dol., Avstralija 50 USA dol., Evropa 43 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 35 USA dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, 1101, Buenos Aires, T. E. 33-7213.



KREDITNA ZADRUGA

"SLOGA" z o. z.

BME. MITRE 97

RAMOS MEJIA

T. E. 658 - 6574

URADNE URE:

PONEDELJEK, SREDA IN PETEK

OD 15. DO 19. URE.

Zahvala

Ob smrti najinega dragega brata zlatomašnika gospoda

Jožeta Košička

se zahvaljujemo vsem, ki so mu v zadnjih dneh življenja stali ob strani in mu bili v pomoč. Posebna zahvala delegatu msgr. Antonu Oreharju in vsej častiti duhovščini za molitve in pogrebne obrede. Zahvala vsem, ki so za pokojnika molili, mu izrazili zadnjo čast, ko so ga spremili do groba in mu darovali cvetje. Hvala g. Milošu Stareju in g. Božu Starhi za poslovilne besede ob grobu.

Vsem Bog plačaj!

Prosiya vas, ne pozabite ga in molite za pokoj njegove duše.

Malka in Julka sestri

Ljubljana, 17. decembra 1979.

Zahvala

Ob prerani smrti našega dobrega, nepozabnega moža, očeta

Severina Fišerja

se iskreno zahvalimo vsem, ki so ga v boleznih obiskovali, nam pomagali in sočustvovali z nami. Posebna zahvala g. Francu Sodji CM za opravljeno sv. mašo, g. Jožetu Škerbcu za obiske in vodstvo pogreba in g. Marku Mavriču za pogrebno mašo.

Zahvala vsem, ki ste se prišli od njega posloviti in ga spremili na zadnji poti.

Priporočamo rajnega v blag spomin.

Žena Olga

hčerki: Mirjam in Adrijana

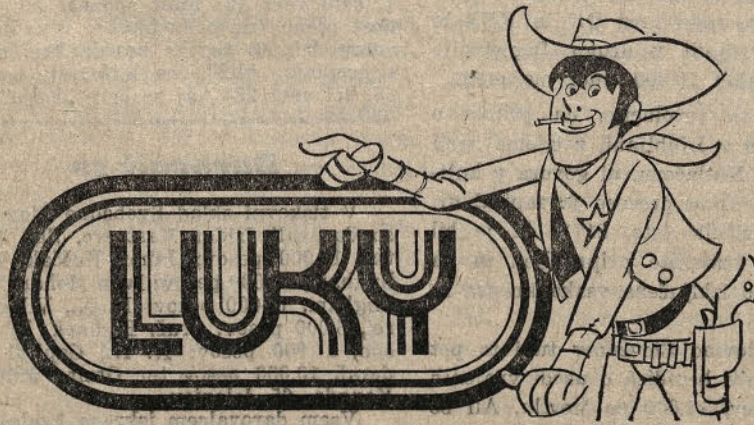
V visoki starosti 84 let je dne 23. decembra 1979 v Domu Sta. Rita pri Pilarju po kratki boleznir mirno v Gospodu zaspala gospa

Mira Beneš roj. Knez

Po cerkvenem obredu v Pilarju je bila prepeljana v Buenos Aires v krematorij pokopališča Chacarita na upeljenje in žara poslana v domovino. Posebna zahvala gre zdravniku dr. Horvatu in ge. Perčičevi, ki ji je v zadnjem času požrtvovalno in nesebično stala ob strani in jo negovala.

Zalujejo po njej v Ljubljani brata inž. Tomo Knez in Zdenko Knez z rodbinami ter prijatelji in znanci.

Buenos Aires, Ljubljana, Praga.

GOSPODINJSKI APARATI • ZVOČNE NAPRAVE •
LASTEN UVOZ • POHIŠTVO • DEKORACIJE

• Avda. Hipólito Yrigoyen 8854,
LOMAS DE ZAMORA,
T. E. 243-2291/3058

• Laprida 398,
LOMAS DE ZAMORA,
T. E. 243-6060

• Ruta 205, nasproti postaje
EZEIZA, T. E. 295-1197

• Avda. 25 de Mayo 136,
C. SPEGAZZINI

Na svetj večer nas je skoraj v devetdesetem letu starosti zapustil naš dragi oče, stari oče in tast, gospod

Jože Krajnik

K večnemu počitku na pokopališče Villegas smo ga položili na svetj dan.

Zahvaljujemo se številnim kropilcem za tolažilne besede, g. dr. Starcu za pogrebno sv. mašo, dr. Tinetu Debeljaku za poslovilne besede ob odprtem grobu, podjetju Oblak Hnos. S. A. in Standmetal S. A. za vence.

Priporočamo ga v molitev in blag spomin.

Žalujoči:

sinova: Jože in Tone z družinami,
hčere: Ivanka, Rezka, Minka,
Francka in Poldka z družinami
v imenu ostalega sorodstva.

Buenos Aires, San Carlos de Bariloche, Waukegan
in Suha pri škofji Loki